

"El sentiment patriòtic s'ha refugiat al Barça"

Ara fa vint anys Raimon Carrasco i Azemar fou, durant sis mesos, el màxim mandatari del Futbol Club Barcelona. L'actual president de la Fundació Enciclopèdia Cataiana va conèixer com ningú les interioritats del "Barça més que un club".

Quin paper feia el FC Barcelona durant els darrers anys de la dictadura franquista i els primers de la transició democràtica?

—Era un sucedani de pàtria, perquè en aquells temps no es podia ser català, però es podia ser del Barça. Ha estat, indiscutiblement, l'entitat amb més capacitat d'integració d'immigrants, un fet molt important a casa nostra.

—Durant l'època que en fou vice-president, amb Montal al davant, el Barça fou el protagonista de molts actes amb clares connotacions catalanistes. Hi havia una certa predisposició a l'hora de preparar-los?

—Sí, és clar que sí. Per exemple, per l'aplec de penyes a Montserrat, l'any 1972, vam unir dues institucions molt representatives, els dos elements amb què la gent més vibrava, s'entusiasmava i es consolava durant aquells anys: el Barça i Montserrat.

—I es trobaven amb gaires entrebancs oficials a l'hora de celebrar aquesta mena d'actes?

—Va haver-n'hi, sí. A la memòria me'n ve un, d'ordre tècnic, que em sembla que no s'ha explicat mai. L'any 1974 hi havia campionat del món a Alemanya, i nosaltres vam fitxar l'holandès Johan Neeskens abans de començar el Mundial. Però la legislació de l'època [només s'admetien dos estrangers per equip] ens feia renunciar a un jugador com en Sotil [de nacionalitat peruana]. Tot i així vam fitxar el Neeskens perquè en Sotil reunia totes les condicions necessàries per a la doble nacionalitat; doncs no la hi van donar perquè era del Barça, mentre que jugadors com ell dels altres clubs, sí que els van nacionalitzar i van poder jugar. Això va ser una claríssima discriminació contra el Barça. També recordo problemes només pel fet de tocar "La Santa Espina" a l'estadi. En Montal era constantment a Governació...

—És cert que hi havia notables diferències polítiques dins la junta de Montal?

—Hi havia grups més nacionalistes i n'hi havia de menys nacionalistes, sense entrar a dir noms. Alguns companys van entrebancar algunes decisions, tot i que tampoc no m'agradaria de dir noms, perquè són coses

superades pel temps. En tot cas, el comú denominador era el catalanisme, més que no pas el nacionalisme, i podia ser més radical en alguns i marginal en uns altres. El nucli pròxim d'en Montal agafava un ventall que aniria d'Esquerra Republicana al Partit Socialista de Catalunya, passant per Convergència i Unió.

—Vostè no va assistir al lliurament de la medalla d'or del club al general Franco l'any 1972. Va ser represaliat d'alguna manera per aquest lleig al dictador?

—En la meua època de directiu, el Barça va anar a veure dues vegades en Franco, i jo no hi vaig assistir mai per raons òbvies. És públic i notori que sóc fill d'una personalitat [Carrasco i Formiguera] que Franco va fer afusellar. El dictador, l'he perdonat, però no havia pas de retre-li cortesia, cosa que els meus companys de junta van entendre. No hi va haver represàlies perquè en Franco la va fer tan grossa amb el meu pare que, a nosaltres, la meua família, ens va respectar, perquè sabia qui érem i què ens havia fet.

—De jugador, Cruyff va ser tan a prop de sectors vinculats al catalanisme com s'ha dit algunes vegades?

—No. En Cruyff és una persona molt intel·ligent, que es va trobar bé a Catalunya: no és casual que el seu fill es digui Jordi. Però mai no va estar amb la qüestió nacionalista. És un home que ha viscut al marge d'això, que ha estimat Catalunya i ha entès un país on es troba bé.

—A les eleccions a la presidència del Barça del 1978, la junta directiva d'Agustí Montal va apostar

"Quan al principi Núñez parlava d'un 'Barça triomfant' i no de 'més que un club' anava contra l'esperit del Barça. El futbol entra en una època de difícil pronòstic, però crec que l'última entitat que pot passar dificultats és el Barça, precisament perquè és més que un club."

fort pel publicista Víctor Sagi. Com és que no van elegir-lo a vostè per succeir Montal?

—El president Montal va plegar per diversos motius, i jo era el candidat natural a substituir-lo, perquè era el vice-president, però en aquell moment presidia Banca Catalana i em va semblar que tots dos càrrecs eren incompatibles. A més, si un dia el Madrid ens arriba a fer cinc gols a l'estadi els clients buiden els comptes corrents de la Banca. Bromes a part, jo estava molt compromès amb Banca Catalana, sobretot des que Jordi Pujol es consagrà del tot a la política. I respecte a en Víctor Sagi, el vam elegir candidat perquè creïem que era la persona idònia per a continuar la política anterior.

—Es van polititzar massa les eleccions del 1978?

—Foren unes eleccions marcades per l'estil particular del senyor Núñez, un estil inèdit fins aleshores a Can Barça. En Núñez va començar amb la campanya "Obrim el Barça", com si al club hi hagués res a amagar. Després va criticar el que ell anomenava "la passada de porró" entre elements del sector tèxtil (Montal pare, Llaudet, Miró-Sans, Montal fill...). Deia que hi havia un acord, anava a dir una màfia, però no m'agrada la paraula, establert. Però el que ha passat és que ell va agafar el porró i ja no l'ha passat a ningú. D'aquelles eleccions recordo que el dia abans dels comicis *El Noticiero Universal* va treure una nota que deia que jo abonava el senyor Núñez! No sé si això és jugar brut o no... Ho vaig desmentir a la ràdio, però al diari ja era massa tard. Al senyor Arino, el principal opositor d'en Núñez, li van adjudicar l'etiqueta de comunista, tot i que no ha militat mai en cap partit d'aquesta ideologia. I en Sagi es va retirar amb el procés electoral ja tancat, és a dir, sense possibilitat de substituir-lo, perquè sembla que el van amenaçar per qüestions personals. No es va voler complicar la vida i va plegar. Però, de tot això, no en tinc proves que ho demostrin. Quant al senyor Casaus, sembla que també hi va fer un paper molt lamentable, tot i que tampoc no hi ha proves que ho confirmin. Joc brut? Potser no és la paraula, però sí que es va jugar amb un estil diferent del que s'havia practicat fins aleshores en un club com el Barcelona. I en certa manera aquest estil continua vigent.

—Creu que Núñez no ha combregat mai amb la divisa "més que un club"?

—Quan al principi parlava d'un "Barça triomfant" i no de "més que un club" anava contra l'esperit del Barça. El futbol entra en una època de difícil pronòstic, però també estic convençut que l'última entitat que pot entrar en dificultats serà el Barça, precisament perquè és més que un club. Ara bé, si el Barça es converteix en una empresa s'haurà robat a Catalunya una de les seves institucions emblemàtiques.

—No l'han temptat mai per presentar-se en algunes eleccions a la presidència del Barça?

—Sí, alguna vegada, però jo crec que en el Barça, que és una institució de més de cent mil socis, s'ha de donar oportunitat al relleu. La meva aportació al Barça, ja l'he feta, ja hi he aplicat les meves idees.

—Quina opinió li mereix la iniciativa de la plataforma l'Elefant Blau per a fer una moció de censura al senyor Núñez?

MARC VILA

—Crec que s'ha de respectar el que fan uns socis que volen exercir un dret absolutament lícit i democràtic. La inversió econòmica en els nous fitxatges o la pèrdua d'un jugador com Ronaldo sense saber-ne la causa exacta, poden ser motius suficients per a presentar una moció de censura.

—Forma part de l'Elefant Blau?

—No, ningú no m'ha demanat la meva col·laboració ni la meva integració en aquest grup.

—Què és el que més el va sorprendre del "Barça més que un club" durant la seva etapa de directiu?

—La manera com el Barça és seguit per tot el poble, fins i tot per persones no afeccionades a l'esport. El Barça ha representat Catalunya en èpoques que políticament aquest sentiment era difícil d'expressar de cap més manera. Quan Catalunya ha tingut dificultats per a estar a la llum pública el sentiment patriòtic s'ha refugiat en institucions com el Barça.

—I continuarà essent més que un club?

—El dia que deixi de ser-ho, jo me'n donaré de baixa com a soci.

"La inversió econòmica en els nous fitxatges o la pèrdua d'un jugador com Ronaldo sense saber-ne la causa exacta, poden ser motius suficients per a presentar una moció de censura."

Jordi Finestres